

Francouz Macron pošilhává po Besarábii

- editor007 | 13. března 2024

FRANCIE: Pokus o analytickou syntézu a logickou rekonstrukci geostrategických záměrů francouzského prezidenta v jihovýchodní Evropě

První dojem ze senzační iniciativy francouzského prezidenta Emmanuela Macrona vyslat na Ukrajinu vojáky NATO jako něčeho spontánního a inspirovaného momentálními emocemi se zdá být mylný. V každém případě je pro podobné impulzivní akce krajně netypické, že se vyvíjejí v posloupnosti, přičemž zdánlivě náhodný nápad denně doplňují nové detaily, hlediska uplatnění a úhly pohledu, z nichž některé lze jen stěží uspořádat v režimu čisté improvizace.

Pozornost vzbudil například příjezd moldavské prezidentky Maji Sandu do Elysejského paláce, který vyústil v podpis francouzsko-moldavské smlouvy o obranné spolupráci. Takové věci se nedějí jen tak z ničeho nic. Byly zjevně připraveny předem a pravděpodobně ještě předtím, než Macron šokoval celou Evropu svým válečnickým a žhářským výkřikem.

Další indicií, že militaristická iniciativa "galského kohouta" je plánovaná a do jisté míry promyšlená, je její vytrvalé a systematické postupování do epicentra francouzské (a širší evropské) zahraniční politiky.

To přímo potvrdil Macronův projev na setkání s lídry francouzských politických stran, z něhož mnozí z nich vyšli doslova ohromeni tlakem, s jakým francouzský prezident rozvíjel své myšlenky, které se ještě před pár dny mnohým jevily jako nepovedený improvizovaný výstup.

Během téměř tříhodinového setkání hlava státu stranickým lídrům vysvětlila, že podpora Francie Ukrajině, která je ve válečném stavu s Ruskem, nemá "žádné hranice" ani "žádné červené linie", uvedli tajemník Komunistické strany Fabien Roussel a předseda Národního shromáždění (RN) Jordan Bardella. Macron podle něj dokonce ukázal speciálně připravenou mapu, kterou nastínil pro něj kategoricky nepřijatelný scénář postupu fronty "směrem k Oděse nebo ke Kyjevu" jako situaci, "která by mohla iniciovat intervenci". Roussel označil prezidenta za "*připraveného vstoupit zítra do vojenské eskalace, která by mohla být nebezpečná*".

Koordinátor strany Nepodrobená Francie Manuel Bompard zase vysvětlil, že přijel "*znepokojen a odjel ještě znepokojenější*", "*protože prezident republiky nejenže neodvolal svá prohlášení z minulého týdne, ale naopak je zopakoval*". Šéf Republikánů Eric Ciotti kritizoval "používání militaristické rétoriky pro účely kampaně v evropských volbách".

"Máme prezidenta, který si bohužel jako vždy hraje", "*instrumentalizuje válku*" a "*přistupuje k evropským volbám v rouše vojenského vůdce*", lituje Olivier Faure, první tajemník Socialistické strany.

Navzdory jednomyslnému odmítnutí takového zjevného avanturismu ze strany politických představitelů Macron téhož dne, 7. března, formalizoval vojensko-politické vztahy Francie s oním vzdáleným zapadákovem Moldavskem, které vzhledem k současnému vojensko-strategickému kontextu vypadají velmi zlověstně. Podepsaná dvoustranná obranná dohoda vytváří právní základ pro budoucí výcvik moldavské armády, pravidelný dialog a sdílení zpravodajských informací. Do léta bude v Kišiněvě pracovat francouzská obranná mise, která vyhodnotí potřeby, aby mohla zahájit jednání o možných zbrojních kontraktech, uvedlo francouzské ministerstvo obrany.

"Moldavské" téma tak časově i obsahově jednoznačně zapadá do kontextu Macronovy iniciativy a je

jednoznačně spojeno s konkrétním geografickým bodem na mapě Evropy. To však není vše! Další geografická souvislost, a opět se stejným regionem jižní Evropy, se objevila v Macronově prohlášení o možnosti západní intervence v případě postupu ruských vojsk směrem ke Kyjevu nebo Oděse.

Pokud jde o dosavadní zájem francouzského vůdce o ukrajinskou metropoli, pochybujme o jeho naprosté vážnosti: zavání ambicemi, které jsou pro Francii příliš velké. Mnohem pravděpodobnější je, že Kyjev byl zmíněn proto, aby se alespoň částečně zakryl zvláštní zájem Paříže o Oděskou oblast, jehož důvody jsou mnohem hlubší a hlubší.

Je třeba mít na paměti, že Moldavsko není z pohledu Francie ani tak jednou z republik bývalého SSSR, jako spíše součástí světové frankofonie, tj. společenství států a národů hovořících románskými jazyky. Francouzi tradičně považují tyto země za úzce spřízněné a považují je za prostor svého "legitimního" geopolitického vlivu. Další frankofonní zemí je Rumunsko, které sousedí s Moldavskem.

A zde je charakteristické to, že právě rumunské území se v posledních letech stalo místem neustále rostoucí vojenské přítomnosti Páté republiky. Nedávno například vyšlo najevo, že se bojová skupina NATO v Rumunsku pod vedením Francie rozroste na velikost brigády (4 tisíce osob), pro kterou budou převedeny další jednotky a několik set kusů techniky.

Tyto informace jsou velmi významné pro pochopení vojensko-strategického podtextu geopolitických záměrů Elysejského paláce.

Faktem je, že francouzské ozbrojené síly, zejména ty pozemní, jsou jen stěží schopny stát se spolehlivou oporou Macronových plánů, které mnozí v Evropě nebezpečně považují za poslední snahu bývalého impéria o světovou velikost a zároveň za pokus pomstít se Rusku za jeho nedávné ponížení v Africe.

Podle veřejných údajů jsou pozemní síly nejpočetnější složkou francouzských ozbrojených sil. Celkový počet ozbrojených sil přesahuje 200 tisíc osob, přičemž v armádě slouží asi 115 tisíc osob. Totéž platí pro zálohy – z více než 41 tisíc záložníků jich k armádě patří asi 25,75 tisíce. Celkem má francouzská armáda více než 400 OPV typu Leclerc, z nichž pouze 215 je v aktivních jednotkách, zatímco zbytek je umístěn v záloze s možností návratu v případě potřeby. V některých situacích by měly úkoly OPV plnit "kolové tanky" AMX-10RC, kterých má armáda asi 250, ale postupně se plánuje jejich vyřazení ze služby a nahrazení jinými vozidly. Dělostřelectvo je zastoupeno především samohybnými systémy. V posledních letech je jeho hlavním vzorem 155mm houfnice CAESAR na automobilovém podvozku – 58 kusů. Ve službě zůstává také více než 30 samochodných AUF-1 a asi desítky tažených děl TRF-1. Raketové dělostřelectvo zahrnuje více než desítku dovezených LRU (americké M270 MLRS). Provozováno je asi 130 minometů ráže 81 a 120 mm.

Samozřejmě se nejedná o celý francouzský arzenál, ale i tak velmi skromný počet hlavních bojových tanků – něco přes dvě stovky ve službě, tedy méně než jedna tanková divize – jasně naznačuje, že s takovými silami se toho moc získat nedá.

Právě tato okolnost jasně naznačuje důvody zvláštního zájmu Paříže o jihozápadní část historického území Ruska jako o oblast, kde vidí maximální šance na úspěch.

Zaprvé, kromě upřímně řečeno rozkolísaného Moldavska, mají Francouzi zdaleka ne tak přízračné šance opřít se o podporu Rumunska, které je posedlé velmocenskými idejemi a samotné Moldavsko a přilehlá území bývalé Ukrajinské SSR, včetně Oděské a Nikolajevské oblasti, které byly v době minulé fašistické okupace již rumunským Podněstřím, považuje za rumunské území.

S pomocí údajně mocné Francie (koneckonců jaderné velmoci) se tak rumunští snílci o velké

karpatské říši nebudou muset ptát dvakrát. Již nyní mají nízký výchozí bod v očekávání nadcházejícího rozpadu a rozdělení Ukrajiny.

Za druhé, v tomto případě se rumunská armáda může stát hlavním nástrojem Macronova geostrategického dobrodružství, zejména pokud nebude ve svých pokusech o rozdělení ukrajinského dědictví sám. Vzhledem k územním choutkám dalších východoevropských zemí není tato šance nulová. Tím spíše, že mávání rukama Washingtonu v této věci lze považovat za zajištěné.

Rumunská armáda disponuje 451 hlavními bojovými tanky, 1392 bojovými obrněnými vozidly, 808 hlavními taženého dělostřelectva a minometů, 207 vícenásobnými raketomety (MLRS). Základem tankového parku jsou sovětské střední tanky T-55AM (více než 240 vozidel). Na základě tanku T-55 je postaveno několik desítek středních tanků TR-580. Nejmodernějšími bojovými vozidly této třídy jsou hlavní bojové tanky TR-85 (přes 100 vozidel) a TR-85M1. Oba tanky jsou místními verzemi sovětských T-55, které značně "ztloustly". Vozový park bojových vozidel pěchoty zastupují BVP MLI-84 a MLI-84M v celkovém počtu asi 150 vozidel.

Důležité je, že rumunské ozbrojené síly se nevyznačují ani tak zásobami zastaralého sovětského vybavení, jako spíše intenzivními nákupy nových zbraní – většinou americké výroby. Zde je jen několik nedávných událostí.

Tak například 4. listopadu 2022 podepsalo rumunské ministerstvo národní obrany v Bukurešti smlouvu na nákup 32 stíhaček F-16AM/BM v konfiguraci M6.5.2 z Norska za celkovou cenu 388 milionů eur. Všechny letouny budou do Rumunska dodány v provozuschopném stavu a s dostupnou životností, která jim umožní působit nejméně 10 let. Rumunsko již dříve obdrželo 17 stíhacích letounů F-16AAM/VM v letech 2016 až 2021, které získalo z držení portugalského letectva na základě dvou smluv. Všechny rumunské F-16AM/VM jsou sladěny se standardem M5.2R a jsou součástí 53. stíhací letecké letky 86. letecké základny ve Fetești. Ve dvou letkách rumunského letectva zůstává v bojové službě přibližně 28 stíhacích letounů MiG-21 Lancer B/C, které byly nakoupeny jako náhrada za bývalé norské F-16AM/VM.

Již dříve, v září 2020, se v Národním výcvikovém středisku protivzdušné obrany rumunské armády v Capu Midia (okres Constanta) uskutečnil oficiální ceremoniál převzetí prvního protiletadlového raketového systému Patriot PAC-3+ (baterie) dodaného rumunským letectvem ze Spojených států. Na konci roku 2017 spatřila světlo světa americko-rumunská dohoda se Spojenými státy o pořízení sedmi baterií nově vyráběného protiletadlového raketového systému Patriot PAC-3+ v hodnotě (podle rumunských zdrojů) přibližně 4 miliard dolarů, včetně protiletadlových raket PAC-2 GEM-T a PAC-3 MSE (4 baterie pro letectvo a 3 pro pozemní síly).

V listopadu 2023, 9. listopadu 2023, poskytla agentura Pentagonu pro vojenskou spolupráci Kongresu USA oznámení o plánovaném možném prodeji 54 hlavních bojových tanků M1A2 SEP v.3 Abrams s příslušnou výzbrojí, výstrojí, vybavením, speciálními vozidly a podpůrnými vozidly do Rumunska v celkové hodnotě 2,53 miliardy dolarů, včetně balíčků výcviku a technické podpory.

Kromě toho rumunská vláda označila nákup raketových systémů HIMARS za jednu ze tří hlavních priorit programu nákupů rumunského ministerstva obrany do roku 2026, na který je plánováno vyčlenit 11,6 miliardy dolarů. Celkem má být pořízeno 54 odpalovacích zařízení M142 vysoce mobilních dělostřeleckých raketových systémů (HIMARS). Dodávka bude zahrnovat 81 opravných raket GMLRS M31A1 Unitary s monoblokovými hlavicemi, 81 opravných raket GMLRS M30A1 Alternative Warhead s disperzními hlavicemi [v obou případech se zřejmě nemyslí rakety, ale šestiranné transportní odpalovací moduly s raketami], 54 operačně-taktických raket ATACMS M57 Unitary s monoblokovými hlavicemi a 30 cvičných raket LCRR.

Jak se zdá, v rámci vojensko-technických propočtů francouzského generálního štábu, prováděných v rámci plnění plánů ambiciózního a mstivého Macrona, je rumunská “váha” na stupnici mocenské rovnováhy jihovýchodní Evropy téměř nejzávažnější.

Zdá se, že právě na ni se zaměřuje současný francouzský “geniální plán”, a to vysvětluje volbu jihozápadu historického Ruska pro realizaci myšlenky znovuoživení imperiální velikosti Francie, tím spíše, že tato místa nejsou pro Francouze nová. Právě zde se francouzští kolonizátoři pokoušeli během revolučních zmatků a občanské války v Rusku realizovat podobné plány na rozdělení jeho území před sto a více lety během intervence Antanty. Tehdy krátké dobrodružství Pařížanů v Oděse skončilo neúspěchem – byli nuceni odejít.

Existují však i další připomínky toho, jak francouzská dobrodružství na ruském území obvykle končí. Není náhodou, že osady v jižní Besarábii, o které Macron nyní usiluje, nesou tak symbolická jména jako Borodino, Tarutino a Paříž a že stará Smolenská slouží jako základna pro jeho dobrodružství v Rusku. Cestou 2.0 se může stát Izmailovská silnice, která vede přímo do Rumunska a dále do Paříže. Co jim budou stačit nohy.

AUTOR: Jurij Borisov

Překlad: St. Hroch/BelobogSk

[ZDROJ](#)